

κωφαλάλους; Ἄλλ' ἐλησμόνησα ὅτι πολὺ πρὸ αὐτῶν ὁ Σολομὼν ἐδήλωσεν ὅλα ταῦτα τὰ τεχνάσματα ἐν ταῖς Παροιμίαις αὐτοῦ· «Στέργει διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, οἱ πόδες αὐτῆς εἰσὶν εὐγλωττοι, ὁμιλεῖ διὰ τοῦ δακτύλου», ὡς γινώσκουσα ἤδη συνήθη τινὰ μέθοδον.

(Ἀκολουθεῖ.)

Ν. Γ. ΜΟΣΧΟΒΑΚΗΣ

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΑΤΤΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ ΔΙΣΕΚΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

1872

ὑπὸ ΕΙΡΗΝΑΙΟΥ ΑΣΩΠΙΟΥ

Τῇ εὐνοϊκῇ συμπράξει φιλοκάλων λογίων

ΕΤΟΣ ΣΤ'. — ΑΘΗΝΗΣ 1871

Κατ' ἔτος τὰ τυπογραφικὰ ἐργαστήρια τῶν Ἀθηνῶν ἀπέλυον ἐκ τῶν πιεστηρίων τῶν χιλιάδας Καζαμιῶν, προφητικῶν ἡμερολογίων, διδασκόντων τὸν λαὸν ποίαν ἡμέραν θὰ βρέξῃ, καὶ ποίαν θὰ καταστραφῶσι στρατοὶ καὶ θὰ ἀποθάνωσι διάσημοι ἄνδρες· ὡς ἐπίμετρον δὲ, *au dessous de marché*, προσετίθεντο τινὰ ἐκ τῶν αἰωνίων ἐκείνων ἀνεκδότων τῶν πάντοτε ἀναμασσωμένων, τὰ ὅποια οὐδὲ νὰ μεταφράσωσι καὶ ἐλάμβανον τὸν κόπον οἱ καζαμιογράφοι, διότι ἔτοιμα τὰ μετήγγιζον ἐξ ἄλλων ἑλληνικῶν περιοδικῶν συγγραμμάτων.

Ὁ κύριος Εἰρ. Ἀσώπιος συνέλαβεν εὐτυχῶς ἡμέραν τινὰ τὴν ιδέαν νὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ ἐκ τῆς ὀχληρᾶς ταύτης μάστιγος. Καὶ δὴ πρὸ ἐξαετίας ἤρχισεν ἐκδίδων τὸ Ἀττικὸν αὐτοῦ ἡμερολόγιον, τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει μὲν τὴν ἀξίωσιν ὅτι ἀνοίγει πρὸ τῶν ἀγοραστῶν του τὰς σκοτεινὰς τοῦ μέλλοντος δέλτους, ἔχει ὅμως τὸ προτέρημα νὰ τέρπῃ καὶ καταθέλγῃ τοὺς ἀναγνώστας αὐτοῦ. Τὸ Ἀττικὸν τοῦ κυρίου Ἀσωπίου ἡμερολόγιον διαψεύδει τὴν γνωστὴν γαλ-

λικὴν παροιμίαν, καθ' ἣν γυνὴ καλὴ ἡμερολόγιον (*almanach*) εἶναι καλὰ δι' ἐν μόνον ἔτος· διότι πάντοτε δύναται τις νὰ τὸ ἀναγινώσκῃ μετ' ἴσης εὐχαριστήσεως, ἐπειδὴ ὁ κύριος Ἀσώπιος κατέστησεν αὐτὸ ταμεῖον ἐν ᾧ ἐναποθέτουσι τὰ καλλίτερα τοῦ καλάμου αὐτῶν προϊόντα οἱ διασημότεροι τῶν παρ' ἡμῖν λογίων.

Τὸ διὰ τὸ ἔτος 1872 ἡμερολόγιον περιέχει ὕλην ἐκλεκτὴν καὶ ποικίλην. Ἐκτὸς δύο εὐτραπέλων ἄρθρων τοῦ κυρίου Ἀσωπίου, διακρίνονται αἱ ἀρχαιολογικαὶ περὶ Αἰγύπτου πραγματεῖαι τῶν κυρίων Ν. Δραγούμη, Τ. Νερούτσου καὶ Δ. Οἰκονομοπούλου, ἡ σπουδαιοτάτη περὶ τοῦ Ἀγίου Γεωργίου μυθολογικὴ πραγματεία τοῦ κ. Ν. Γ. Πολίτου, ἡ ἐμβριθὴς ἱστορικὴ μελέτη τοῦ κ. Μ. Ρενιέρη περὶ δύο ἐλλήνων φιλοσόφων τῆς ἐποχῆς τῶν Γράκχων, καὶ ἡ τοῦ κυρίου Ρωμανοῦ περὶ τῆς ἐβραϊκῆς κοινότητος Κερκύρας, τοῦ κ. Ι. Περβάνογλου τὸ περὶ Σινικῶν ἐθίμων καὶ παιγνίων ἐν Εὐρώπῃ ἄρθρον, τὸ περὶ τῶν ἐρώτων τοῦ Ἀλφιέρη ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Καζάζη, τὸ περὶ ἀστερισμῶν τοῦ κ. Κοκκίδου, καὶ μὴ ἀξιολογωτάτη καλλιτεχνικὴ πραγματεία περὶ τῶν γραμμῶν. Ἐκτὸς τούτων καὶ τινων ἄλλων ἄρθρων τὸ Ἀττικὸν ἡμερολόγιον κοσμεῖται διὰ πολλῶν ἐκλεκτῶν καὶ τερπνοτάτων διηγημάτων, ὧν ἐν πρωτότυπον, τὴν Ἥχῶν καὶ τὸν Νάρκισσον, διαπρέπον διὰ τὴν θαυμασίαν ἀνάπλασιν τοῦ ἀρχαίου μύθου, ὀφείλομεν εἰς τὴν κατ' ἐξοχὴν ἑλληνικὴν μουσάν τοῦ ποιητοῦ κ. Σπ. Βασιλειάδου· εὐφυνέστατον ἐπίσης εἶναι καὶ τὸ Τί λέγεται κατὰ τὴν διάρκεια ἐνὸς τετραχόρου τοῦ κ. Τιμ. Ἀμπελᾶ, κωμικὴ ἀπεικόνισις σημερινῶν ἐθίμων. Ἔρχονται ἀκολουθῶς ποιήσεις τῶν προσφιλῶν πᾶσι τοῖς Ἑλλησι ποιητῶν, Ἀρ. Βαλαωρίτου, Ἀχ. Παράσχου, Ἰω. Καμπούρογλου, Σπ. Λάμπρου κλπ.

Τὸ ἡμερολόγιον τοῦ κυρίου Ἀσωπίου δὲν διστάζομεν νὰ συστήσωμεν ὡς ἀντίδοτον τῆς Ἀμαρτωλῶν σωτη-

ρ τ α ς. Ὁ ἀναγνώστης τὸν ὁποῖον ἐτρά-
μαξαν αἱ χριστιανικαὶ ἀπειλαὶ τῶν εὐ-
σεβῶν καλογήρων περὶ μελλόντων βα-
σανιστηρίων καὶ κολάσεων, θὰ ἐγκαρ-
διωθῇ βλέπων ἐν τῷ προλόγῳ τοῦ ἡμε-
ρολογίου δι' ἀκαταμαχίτων παραδειγ-
μάτων ἀποδεικνύμενον, ὅτι ὁ διάβολος
δὲν εἶναι τόσῳ μαῦρος, ὅσῳ μᾶς τὸν λέ-
γουσι· ὅτι θὰ τὸν εὕρωμεν συμβιβαστι-
κὸν καὶ ἡπιον, καὶ κᾶτι μὲν διὰ τῆς καλ-
πονοθεύσεως, κᾶτι δὲ διὰ τῆς ἐλληνικῆς
ηλώσεως ἀρχαίας σχέσεις καὶ φιλίας
ἀνανεοῦντες, θὰ διέλθωμεν τὴν κόλασιν
ἀ κ α ὕ σ τ ο ι ς π ο σ ι.

X. I. M.

0

ΜΑΓΕΙΡΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

Ἐκ τοῦ Ἱταλικοῦ

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

ΣΚΗΝΗ Η'.

(ΣΟΥΦΛΕ μὲ φόρεμα γραμματέως καὶ οἱ
ἄνω καὶ ἔπειτα ΓΙΑΝΝΗΣ).

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἀ! ἰδοὺ ὁ νέος μας γραμ-
ματικός.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ. (Πῶς! εἶναι ἐκεῖνο τὸ πρω-
τότυπον; τί εἶδος μορφῆς;)

ΣΟΥΦΛΕ. (Πρὸς τὸν Ἀντώνιον μεθ' ὑπερη-
φανείας). Ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ Κύριος;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Εἶναι ἓνας μάγειρος τὸν
ὁποῖον ἔλαβα πρὸ ὀλίγου.

ΣΟΥΦΛΕ. Ἀ! ἓνας μάγειρος... καὶ
ὀνομάζεται;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Δουβάλ.

ΣΟΥΦΛΕ. (Πρὸς τὸν Ἀντώνιον). (Δουβάλ
εἶναι ἓνα ὄνομα ἄγνωστον καὶ δὲν πρέ-
πει νὰ ἐμπιστευθῇς μίαν θέσιν καθὼς
αὐτὴν εἰς ἄνθρωπον χωρὶς φήμην).

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. (Λέγει ὅτι ἔχει κάποιαν δε-
ξιότητα).

ΣΟΥΦΛΕ. (Τὸ πιστεύω πολὺ καλὰ·
Ἔτσι λέγουν ὅλοι... ἀλλὰ πρέπει νὰ
τὸν ἰδῶ εἰς τὴν παδέλαν ἂν ἦναι ἔτσι.
Ἑσυχάσατε, θὰ τὸν ἐρωτήσω ἐγὼ, καὶ
θὰ σᾶς εἶπω τί πρᾶγμα εἶναι. (Πρὸς τὸν
Ἀλφόνσον). Δὲν εἶναι πολὺς καιρὸς μοῦ
φαίνεται, ποῦ ὁ κύριος ἐργάζεται;

ΑΛΦΟΝΣΟΣ. Ὁχι, κύριε.

ΣΟΥΦΛΕ. Καὶ δύναμαι νὰ μάθω ποῦ
ὁ κύριος ἔμαθε;

ΑΛΦΟΝΣΟΣ. Μάλιστα, κύριε· εἰς δύο
σπήτια ὑπουργῶν.

ΣΟΥΦΛΕ. (Πρὸς τὸν Ἀντώνιον). (Τότε τὸ
πρᾶγμα ἀλλάζει... ἀλλὰ τώρα θὰ ἰδῶ
καλήτερα...) Εἰς τοιαύτην περίστασιν
δὲν πρέπει ν' ἀποποιηθῇτε μικρὰν ἐξ-
έτασιν, καὶ θὰ μὲ συγχωρήσετε νὰ σᾶς
κάμω μίαν ἐρώτησιν.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ. Ἀλλὰ πῶς... Κύριε...
(Τώρα τὴν ἔπαθα!)

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. (Διάβολε ὁ γραμματικός
μας εἶναι ἄξιος ἄνθρωπος).

ΣΟΥΦΛΕ. Δὲν θὰ σᾶς ἐρωτήσω, κύριε,
γὰ ταῖς πολπέταις, γὰ τὴν μανέστραν,
γὰ τὴν μακαρονάδα καὶ γὰ ἄλλα φα-
γητὰ τὰ ὁποῖα εἶναι τὸ α, β, γ, τῆς
τέχνης, οὔτε πάλιν θὰ σ' ἐρωτήσω διὰ
τὰ παστίτσια μακαρόνια, διὰ τὸ φρι-
κασὲ τὰ ὁποῖα διὰ τῆς τριβῆς μπορεῖ
νὰ τὰ μάθῃ κανεῖς.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ. (Τῇ ἀληθείᾳ, αὐτὸς γνω-
ρίζει καλὰ τὴν γαστρονομικὴν ἐπι-
στήμην).

ΣΟΥΦΛΕ. Ἀλλὰ θὰ σᾶς ἐρωτήσω, κα-
θὼς ἀξίζει εἰς σᾶς, πῶς μαγειρεύουν
τοὺς ἀμπελουργοὺς εἰς τὰς ἐπαρχίας.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ. Τοὺς ἀμπελουργοὺς εἰς τὰς
ἐπαρχίας;

ΣΟΥΦΛΕ. Ναί, ποῖον εἶναι τὸ σύστημά
σου ἐπάνω εἰς τοῦτο!

ΑΛΦΟΝΣΟΣ. Στὴν πίστιν μου, κύριε...
(Ὁ διάβολος νὰ σὲ πάρῃ).

ΣΟΥΦΛΕ. (Πρὸς τὸν Ἀντώνιον). (Βλέπετε
πῶς ἐσυγχίσθη; καὶ ἐνόμιζε πῶς θὰ μὲ
γελάσῃ, ἀλλὰ ἀπατήθηκε.) Ἦθελα νὰ
μάθω, κύριε, ἂν ὁ ἀμπελουργὸς μαγει-
ρεύεται μὲ χοίρινόν ξύγγι ἢ μὴ ἴτανα.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ. Μὲ ἴταν... μὲ χοιρινόν...
ἀλλὰ πιστεύω... (συγχισμένος).